

สำนักงานนำส่งความช่วยเหลือ
มาแล้วครับ

เมื่อความขวยมี...บกน่า...

บทนำ

สิ่งที่ปรากฏในคลองสายตาของชายวัย 40 ต้น ๆ ซึ่งนั่งหอบหายใจจนตัวโยนอยู่บนพื้น คือเพลิงที่กำลังลามเลียไปบนวัสดุต่าง ๆ จนมองไม่ออกแล้วว่า มันเคยเป็นอาคารหลังใหญ่หลายหลังมาก่อน เพราะตอนนี้มันเป็นเพียงแค่วิวซากปรักหักพังที่กำลังถูกเพลิงเผาผลาญอยู่เท่านั้น

ภาพตรงหน้าทำให้ชายคนนั้นน้ำตาไหลพราก แต่บนใบหน้ากลับแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ จนถ้าใครมาเห็นเข้าคงต้องคิดว่าเขาเสียสติแน่ หรือไม่ก็ถูกมองด้วย

สายตาประหลาด หากแต่อีกเงาร่างหนึ่งซึ่งยืนอยู่ท่ามกลาง
เปลวไฟกำลังยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน

‘ตามที่ร้องขอ มันคงทำให้เจ้าพอใจได้แล้วนะ’

ผู้อยู่กลางกองเพลิงเอ่ยถามเสียงนุ่มนวล ชายผู้ถูก
ถามพยักหน้าช้า ๆ

‘ขอบคุณ... ขอบคุณมากครับ’

เขาแทบยกสองมือขึ้นท่วมหัว เพื่อแสดงความขอบคุณ
ต่อผู้ซึ่งกำลังยืนอยู่กลางกองไฟนั้น

‘ในเมื่อเจ้าพอใจแล้ว ก็ถึงเวลาทำให้ข้าพอใจบ้าง
ล่ะ’

‘ท่านต้องการสิ่งใดจากผมล่ะครับ?’

เจ้าตัวส่งสีหน้าประมาณว่า หากต้องการชีวิต เขาก็
ให้ได้ตลอดเวลา

ผู้อยู่ท่ามกลางเปลวเพลิงเดินเข้ามาหา เขาเป็นชาย
หนุ่มหน้าสวย ดวงตาสีน้ำทะเลคมเข้มอย่างทรงอำนาจ
เส้นผมสีเทาดำดูละเอียดเหมือนเส้นไหมยาวระบ่าจนถึง
กลางหลัง

‘ข้าต้องการสถานที่พัก... ไม่ใช่สิ’

เขาทำท่าคิดอยู่เล็กน้อย

‘สถานที่ในการทำหน้าที่ของข้าต่างหาก’

‘ทำหน้าที่อะไรหรือครับ?’

ชายหนุ่มหน้าสวยขยับยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นมาแวบหนึ่ง
แล้วผายมือไปทางกองเพลิง
'หน้าที่ดั่งที่เจ้าเห็นอยู่นี่ไง'

Ω

ทั้งที่ตรงหน้าคือ ความหายนะ ด้วยการทำลายอาคาร
หลังใหญ่นับสิบหลังพร้อมข้าวของมากมายภายในให้จม
กองเพลิงได้ในเวลาไม่ถึง 10 นาที แต่ชายวัย 40 คนนี้กลับ
ไม่รู้สึกลัวหนุ่มหน้าสวยตรงหน้าเลยสักนิด

'ผมมีสถานที่หนึ่งอยู่ครับ หากท่านไม่รังเกียจก็เชิญ
ใช้สอยได้ตามใจชอบเลยครับ'

เขาจะยินดีมากหากหนุ่มหน้าสวยนี้จะนำมันไปใช้
ประโยชน์

แต่ชายหนุ่มยังไม่ทันได้พูดอะไรตอบกลับไป ก็มีเสียง
หญิงวัย 40 ต้น ๆ ดั่งขึ้นมาเสียก่อน

'นี่มันเกิดอะไรขึ้นกัน'

สีหน้าตื่นตระหนกฉายชัด ขณะจับจ้องความหายนะ
ตรงหน้า

'มิเรียม'

'คุณคะ นี่มันเกิดอะไรขึ้น โรงงานของพวกเขา...'

ฝ่ายชายลูบหลังเธอแล้วบอกอย่างยินดี

‘มันจบแล้วละ ทุกอย่างมันจบแล้ว’

‘...จริงหรือคะคุณ?’

ฝ่ายชายพยักหน้าแล้วยิ้ม นั่นทำให้น้ำตาเอ่อคลอ
แล้วไหลลงอาบแก้มมีริ้วม้วนไต่

‘ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณเหลือเกิน’

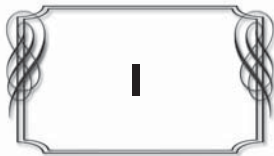
พระเจ้าที่เธอเอ่ยถึงแค่ไหวไหวแล้วหัวเราะเบา ๆ

ในลำคอ

เมื่อความช่วยเหลือมาเยือนโดยไม่ทันตั้งตัว

เสียงผีเท้าที่วิ่งอย่างเร่งรีบ พร้อมกับเสียงหอบหายใจ
แรง ๆ ของเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ดังมาจากซอยแคบ ๆ ใกล้เคียง
อาคารเก่าที่ตั้งอยู่กลางเมืองอันรุ่งเรือง เจ้าของเสียงผีเท้า
เหลียวกลับไปดูด้านหลังหลายครั้ง รวากับกำลังหวาดกลัว
ว่า... บางอย่างจะตามมา ชั่วแสงสีส้มของไฟส่องทางยิ่ง
ทำให้บรรยากาศรอบ ๆ น่ากลัวมากขึ้นไปอีก

‘ต้องวิ่งให้เร็วกว่านี้’

แต่ผีเท้าที่แสนอ่อนล้าเพราะวิ่งมาพักใหญ่ ทำให้

เด็กหนุ่มเริ่มก้าวขาอย่างสะเปะสะปะ

‘ถ้าไม่รีบหนีล่ะก็ จะต้องถูกฆ่าแน่ ๆ’

อีกไม่กี่ก้าวก็จะพ้นจากซอยแคบแห่งนี้แล้ว แต่ขา
ของเขากลับอ่อนแรงกะทันหัน ทำให้เจ้าตัวเซหัวทิ่ม แล้วก็...

พลັก!!

“โอ๊ย!”

การเซแบบกำหนดทิศทางไม่ได้ ทำให้เขาส่งหัวตนเอง
ไปกระแทกกับของแข็งเต็ม ๆ แล้วแถมด้วยการล้มลงไป
วัดพื้นอีกดั่งป้าบ ก่อนจะมีอะไรบ้างไม่รู้ล่ะ ล้มโครมลงมา
ทับอีกขบวนใหญ่ มันทำให้เขาเข้าใจดีเลยว่า ความรู้สึก
ของหมึกบดเป็นเช่นไร เพราะตอนนี้เขาได้กลายเป็นหมึกบดไปแล้ว

“ตายล่ะ เป็นยังไงบ้าง?”

น้ำเสียงทุ้มต่ำอย่างคนมีอายุ ถามอย่างตกใจเจือ
ความห่วงใยเล็กน้อยต่อหมึกบดหมาด ๆ ได้กองเฟอรินเจอร์
เก่า ซึ่งนี่เอง... คือสิ่งที่เขาชนเข้าไป แล้วโดนพวกมันเอาคืน
ด้วยการล้มลงมาทับอยู่ตอนนี้ไง

“ชะ... ช่วยด้วยครับ”

สภาพของคนที่กำลังตะเกียกตะกายออกมาจากใต้
กองของเก่า มันทำให้คนมีอายุอยากขยับห่างออกไป มากกว่า
เข้าไปช่วย

“เธอพอจะคลานออกมาเองไหวไหม ทำทางยังมีแรงเหลือเพื่อนี่นา”

“ถามแบบนี้ไม่คิดจะช่วยเลยใช่ไหม”

เด็กหนุ่มไต่กองของเก่าซักเสียงเซียว

“เฮ้อ... ช่วงนี้ฉันก็ไม่ค่อยมีแรงเสียด้วย ก็คนมันสูงวัยแล้วนี่นา”

ตอนใจพลางคว้าโซฟาตัวใหญ่ใกล้มือ โยนเข้ารวมกองอย่างง่ายดาย

ตรงไหนแก่... ตรงไหนที่ไม่มีแรง... ของเขาล่ะ คำพูดกับการกระทำคนละเรื่องแล้วพี่

“นี่พี่ชาย ไม่มีความเมตตาต่อเพื่อนร่วมโลกบ้างเลยหรือไง”

“ฉันเลยวัยที่เรียกว่าพี่ชายไปไกลแล้วละ ปีนี้ฉันก็สี่สิบห้าแล้ว”

คนมีอายุพูดยิ้ม ๆ

“โกหกน่า...”

เขาไม่อยากเชื่อเลยจริง ๆ ถึงจะถูกกองของเก่าทับแบนยังไง เขาก็ยังเห็นว่า รูปร่างหน้าตาของคนคนนั้นอย่างกับอายุแค่ 20 ลูกตาเขาไม่ได้ถูกทับแบนไปด้วยสักหน่อยจะได้มองผิดนะ

“เรื่องจริงนะ เพราะฉะนั้นฉันคงไม่มีแรงไปดึงเธอออก

มาหรรอก”

ก่อนที่เด็กหนุ่มจะได้ไวยอะไรใส่คนไม่มีแรงอีก
รถเก็บขยะคันโตก็วิ่งมาจอดเทียบพอดี

Ω

“สวัสดีครับ คุณเฮนเกล วันนี้มีแต่ของชิ้นใหญ่ นะ
ครับ”

พนักงานประจำรถเอ่ยทัก แล้วลงมือเก็บทุกอย่าง
ขึ้นรถไม่ให้เสียเวลาสักนาที

“เพิ่งได้เฟอร์นิเจอร์ชุดใหม่มา เลยเอาของเก่ามาทิ้ง
นะครับ”

“หรือครับ... ว่าแต่กิจการที่ทำอยู่รุ่งเรืองดีไหมครับ?”
คนถามยกขยะชิ้นใหญ่ส่งต่อให้อีกสามคนรับขึ้นรถ
ไป

“ก็พอไปได้ครับ”

เฮนเกลตอบแบบขอไปที

“อย่าหาว่าผมนินทาเลยนะครับ ชื่อบนป้ายแบบนั้น
คนสติดีไม่กล้าเข้าไปใช้บริการหรรอกครับ ผมว่าเปลี่ยน
เสียเถอะ”

คนพูดส่งสีหน้าจริงจังให้รู้ว่า เขาคนหนึ่งล่ะที่ไม่

เข้าไปใช้บริการที่นั่นเด็ดขาด

ฮ่า ฮ่า

เฮนเกลหัวเราะชนิดหนอย

“เจ้าของเขาชอบนี่ครับ”

แล้วก็ทำแบบที่เขียนไว้บนป้ายจริง ๆ นี่นา

นั่นเป็นสิ่งที่เฮนเกลไม่ได้พูดออกไป เพราะรู้ว่าพูด
ไปก็ไม่มีการเข้าใจ รังแต่จะคิดว่าเขาเป็นโรคประสาทที่ไป
เรียบร้อยแล้วมากกว่า

“เฮ้ย! เดียวสิ ผมไม่ใช่ชยะสตนนะ~”

เสียงโวยวายดังลั่นจากสิ่งที่อยู่ในมือพนักงานเก็บขยะ
ซึ่งกำลังจะโยนเจ้าสิ่งนั้นลงในช่อง ขยะสดย่อยสลายเป็น
ปุ๋ยคุณภาพสูงได้ ทำให้พนักงานคนนั้นต้องจ้องมองอย่าง
ซัด ๆ

“อ้าว? ยังมีชีวิตอยู่หรือ”

เขามองอย่างแปลกใจ... มั้ง

“ว่าไงนะ!”

เด็กหนุ่มโกรธจนหน้าแดงที่ถูกเข้าใจผิด

“ผมไม่ใช่ชยะ และก็ยังไม่ตายด้วย จ้าก!~”

เขาตะเบ็งออกไปสุดเสียง เป็นผลให้กั๊ดลั่นตนเอง
ไป 1 ที่จากความรีบร้อนในการพูด

“อ้าก~ เจ็บ!”

คนเก็บของเก่าวางเขาลงแล้วหัวเราะว่า พอ ๆ กับ
อีกสามคนใกล้ ๆ

“ล้อเล่นน่า พวกฉันแยกออกหรือกว่าอะไรเก็บได้
อะไรเก็บไม่ได้ หรือเก็บไปแล้วจะมีปัญหาตามมาทีหลังอีก
เป็นคັນรณะนะ”

ถ้ารู้แบบนี้แล้วคว่ำคอมไปจ่อหน้าช่องแยกขยะ
ทำไมล่ะครี๊บบ~

เด็กหนุ่มอยากกระโดดเข้าไปเสยพวกเก็บขยะให้
ลงถ้อยหนัก ติดแค่ว่า... เวลานี้เขาไม่มีแรงแล้วนะสิ เลยได้
แต่นั่งเหมะอยู่ตรงที่ถูกวางนั้นแหละ

เมื่อเก็บขยะหมดแล้วพวกเขาก็ไปที่อื่นต่อทันที ทั้ง
ให้เด็กหนุ่มนั่งลูบเนื้อลูบตัวเพื่อบรรเทาความเจ็บจากรอย
ถลอกเพราะล้มกลิ้ง แล้วยังมีรอยฟกช้ำจากการถูกของเก่า
ล้มทับอีกหลายรอยด้วย

“ฉันว่าเธอน่าจะทำแผลเสียหน่อยนะ”

เฮนเกลเห็นเลือดซึมออกมาจากแผลแล้วหัวคิ้วขมวด
“ไม่ต้อง!”

เด็กหนุ่มบอกปิดอย่างไร้เยื่อใย หากแต่เมื่อลุกขึ้น
เขาก็เซจนเกือบล้มอีกครั้ง ดีที่เฮนเกลเข้ามารับร่างเขาไว้ได้
ทันที ไม่งั้นคงได้ลงไปวัดพื้นโซวความชุ่มซำอีกหน

“อย่าฝันดีกว่าน่า”

“ไม่ได้ฝืนสักหน่อย”

เจ้าตัวดันมือที่ช่วยพยุงออกเท่านั้นล่ะ ล้มกันจ้าเบา ให้เจ็บจนน้ำตาปริ้มทันทีเลย เฮนเกลมองแล้วได้แต่ส่ายหน้าในความดีของเด็กหนุ่ม

“เห็นไหม ยิ่งอวดเก่งจะยิ่งเจ็บตัวนะ ไปทำแผลก่อนเถอะ ที่ทำงานของฉันอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง”

เฮนเกลยื่นมือให้เด็กหนุ่มพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร อีกฝ่ายอีกอึกเล็กน้อยก่อนจะยอมจับมือนั้น

เขารู้ตัวแล้วว่าตนเองหมดแรงจริง ๆ และแผลทั่วตัวก็ทำให้เขาปวดหนึบจนแทบลมใส่อยู่อรมร่อ การยอมรับความช่วยเหลือสักเล็กน้อยคงไม่เป็นไร เขาจึงยอมให้เฮนเกลพยุงเดินไป โดยไม่ได้สังเกตเลยว่า มีสายตามุ่งร้ายหลายคู่จับจ้องทั้งสองอยู่

Ω

ไปตามถนนสองสว่าง และร้านรวงต่าง ๆ ที่ประดับไฟไว้อย่างงดงาม น่าแวะเข้าไปหลงทางในร้านพวกนั้นยิ่งนัก เฮนเกลพาเด็กหนุ่มเดินมาครู่หนึ่ง แล้วหยุดที่หน้าอาคารพาณิชย์รูปทรงทันสมัยสูง 3 ชั้น บริเวณทางขึ้นสู่ชั้นบนมีป้ายสีอิฐติดอักษรสีทองอร่าม อ่านได้ว่า สำนักงานนำส่ง

ความช่วยเหลือ เด่นหราสะท้านแสงไฟแวววาว

ไม่รู้เฮนเกลจะสังเกตหรือเปล่าว่า มุมปากเด็กหนุ่ม
กระตุน้อย ๆ เมื่ออ่านป้ายนั้น ดวงตาฉายแววความไม่
วางใจขึ้นมาฉับพลัน

สำนักงานนำส่งความช่วยเหลือ... คนเปิดสำนักงานไม่
เต็มหรือเปล่า

“ทางนี้... จริงสิ ฉันยังไม่ได้ถามชื่อเธอเลย ฉัน...
เฮนเกล”

ชายวัย 40 แต่หน้าไม่ให้เอาเสียเลยแนะนำตัว พร้อม
เปิดประตูไม้เงาไว้ได้แผ่นป้ายสีอิฐ

เด็กหนุ่มหลุดสะดุ้งเพราะมัวแต่คิดเรื่อยเปื่อยเรื่อง
ชื่อสำนักงาน เขาจึงตอบกลับไปแบบตะกุกตะกัก

“อะ... เออ~ ผมชื่อ ยานูส”

เฮนเกลพยักหน้าแล้วให้เด็กหนุ่มเดินขึ้นบันไดไป
ก่อน เพื่อตนจะได้ปิดประตูแล้วตามขึ้นมาเปิดประตูสู่ชั้น
สองให้

ในชั้นนี้มีห้องกว้างแค่ห้องเดียวซึ่งกินเนื้อที่ทั้งชั้น
โตะรับรองกับโซฟาสีครีมมีลวดลายดอกไม้สีฟ้าจาง ๆ ตั้ง
อยู่กลางห้อง ตรงผนังใกล้ประตูมีตู้เหล็กหลายใบตั้งเรียง
กันอย่างมีระเบียบ คงเอาไว้ใส่เอกสารต่าง ๆ แน่นนอน และ
มีตู้ไม้เก่า ๆ อยู่ตรงมุมห้องอีกใบหนึ่งด้วย

“ไปนั่งรอตรงนั้นนะ ฉันจะไปเอากล่องปฐมพยาบาล
ก่อน”

เฮนเกลชี้ไปยังหมู่โซฟา

ยานุสลากขาซ้า ๆ กว่าจะถึงโซฟาตัวหนึ่งเล่นเอา
เจ็บขึ้นอีกมากโข และเขาเกือบจะได้นั่งลงแล้วถ้าสายตาไม่
เหลือบไปเห็น...

รองเท้าแบรนต์เนมแบบแพงหูดับสวมอยู่ที่เท้าใคร
บางคน วางพาดอยู่บนโต๊ะไม้แกะสลักลวดลายงามวิจิตร
แถมไม้ที่เอามาประกอบเป็นโต๊ะตัวนั้นยังเป็นไม้แบบแผ่น
เดียวเสียด้วย ราคาของโต๊ะคงสามารถซื้อบ้านหลังเล็ก ๆ
ได้สักหลัง ในความคิดของเด็กหนุ่ม แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้
เขาหย่อนก้นลงนั่งไม่ได้

สิ่งที่ทำให้ยานุสตาค้างคือ...

เจ้าของขาที่สวมรองเท้าราคาแพงซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้
แต่ตัวเขากลับถูกห่อด้วยเสื้อเก่า ๆ มีกระดาษหนังสือพิมพ์
ปิดหน้าไว้อย่างดีอีกต่างหาก

“แม่เจ้า! ศพสด ๆ จำ~”

ยานุสแหกปากออกไปหมดหลอดเสียง มือไม้ปิด
ป้ายแบบคนกำลังจะขาดอากาศตายจากความตกใจ

“ศพ! ไหนครับ อยู่ไหนหรือครับยานุส”

เฮนเกลหันกลับมาอย่างไวพลางมองหาไปทั่วห้อง

“นะ... นั่นไงเล่า!”

ใบหน้ายานุสชี้ตจนเริ่มจะเขียว

เฮนเกลมองตามนิ้วมือสีนระริกของเด็กหนุ่มไป

แล้วก็เจอ...

“อ้อ~ ไม่ใช่หรอกครับ นั่นคือเจ้าของสำนักงานแห่งนี้
คุณ *เตอร์กีโรเซฟาน* หรือจะเรียกสั้น ๆ ว่าคุณ *เตอร์กีช* ก็ได้
ครับ”

ยิ้มรับแขกเด่นชัดบนใบหน้าเฮนเกล ก่อนจะเริ่ม
ลงมือทำแผลให้เด็กหนุ่ม

ยานุสส่งสีหน้าไม่เชื่อ

“คนบ้าอะไรห่อเสื้อแล้วยังมีกระดาษหนังสือพิมพ์
ปิดหน้าอีก นั่นมันศพข้างถนนชัด ๆ”

“มันเป็นรสนิยมของเขาครับ เขาชอบหลับในสภาพนี้”

พูดแบบไม่เงยหน้ามองสักนิด เพราะกำลังจดจ่อ

อยู่กับการล้างแผล

“แค่ชื่อสำนักงานยังบ้าไม่พอหรือ ถ้ามจริง ๆ เถอะ
คุณทำงานในที่แบบนี้ได้ไง! อ้าก เบามือหน่อยเซ~”

“แบบนี้... แบบไหนหรือ?”

เฮนเกลส่งสีหน้าไม่เข้าใจ มือยังคงทำแผลให้ยานุส
อย่างต่อเนื่อง

“ก็ดูสภาพนายจ้างของคุณสิ มันศพข้างถนนชัด ๆ

แล้วยังซื้อสำนักงานแบบนั้นอีก ตามจริงเถอะ... พวกคุณทำงานอะไรกันแน่”

มองดูสภาพในห้องมันก็เหมือนสำนักงานปกติทั่วไปล่ะนะ แต่ซื้อสำนักงานกับเจ้าของนี่สิ มันยังงี้ ๆ อยู่

เฮนเกลยิ้มพลางปิดกล่องปฐมพยาบาลหลังจากทำแผลให้ยานุสเรียบร้อย

“ก็ทำงานตามที่ติดไว้บนป้ายนั่นแหละครับ”

คำตอบของเฮนเกลทำให้ยานุสเข้าใจแล้วว่า

‘พอกันทั้งเจ้านายและลูกน้อง’

หลังจากเก็บกล่องปฐมพยาบาล ชายสูงวัยยกวาก็เอ่ยถามขึ้น

“เธอวิ่งหนีอะไรมาหรือ ถึงไม่ดูทางจนชนกองขยะล้มระเนระนาดแบบนี้”

เด็กหนุ่มหลบตาดูบ

“ไม่มีอะไร ผมแค่... แครีบกกลับบ้าน”

“จริงหรือ ทำไมผมเห็นเหมือนกำลังวิ่งหนีสุดชีวิตมากกว่าล่ะครับ”

ยานุสนิ่งนิ่งเม้มปากแน่นให้รู้ว่า ไม่ต้องการพูดอะไรทั้งนั้น เฮนเกลเห็นไหล่เด็กหนุ่มสั่นไหวจึงเลิกถามแล้วเดินเลียบไปดูศพ (?) ที่โต๊ะเจ้าของสำนักงาน

“ผมจะเข้าใจตามที่เธอบอกแล้วกัน ขอให้กลับถึง

บ้านไว ๆ นะครับ”

เขาเลิกเข้าซื้อเด็กหนุ่มแล้วยื่นมือไปเปิดกระดาดษ
หนังสือพิมพ์ดู ใบหน้าคนใต้กระดาดษยังคงหลับสบาย เขา
จึงปิดอย่างเดิม

“ขอบคุณที่ทำแผลให้ ผมกลับละครับ”

ยานุสค์อมศีระชะให้แล้วรีบพรวดพราดไปที่ประตู

“ว้าย!”

ยานุสค์เกือบชนกับหญิงคนหนึ่งที่เปิดประตูเข้ามา
พอดี

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ คุณ... ลูกค้าหรือคะ?”

ดวงตาสีฟ้าอ่อนของเธอจับจ้องเด็กหนุ่มผู้มีดวงตา
และเส้นผมสีน้ำตาลอย่างดีใจ

“ไม่ใช่ครับ”

ยานุสค์ตอบกลับอย่างรวดเร็ว แต่พอเธอได้ยินแบบนี้
กลับยิ้มอ่อนโยนให้เด็กหนุ่มแทน

“หรือคะ นั่นก็ดีแล้วละคะ”

ยานุสค์ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ทั้งที่เขาบอกว่าตนเองไม่ใช่
ลูกค้า แต่ผู้หญิงคนนี้กลับยิ้มให้เขาอย่างคนกำลังโล่งใจ
อย่างไรพิกล แต่ยานุสค์ก็เดินออกจากห้องไปโดยไม่ได้อถาม
อะไร

“หวังว่าเขาจะไม่ต้องใช้บริการของสำนักงานนี้นะ”

“ไม่ว่าจะมีเหตุผลใดถึงได้เข้ามายังห้องนี้ นั่นก็คือคนที่ต้องการใช้บริการของฉัน เพียงแต่... ยังไม่ใช่เวลานี้นั่นเอง”

น้ำเสียงทุ้มโพล่มาจากการได้กระดาษหนังสือพิมพ์

“ตื่นแล้วหรือครับ”

“นิดหน่อย แต่เดี๋ยวก็หลับต่อแล้วล่ะ”

พูดได้แค่นั้นเสียงลมหายใจแบบสม่ำเสมอก็ดังตามมาทันที ให้ความรู้ว่าคุณพูดหลับไปแล้วอย่างรวดเร็ว

Ω

ออกมาจากสำนักงานชื่อพลิกได้ไม่ถึง 50 ก้าว ยานุสก็ต้องหน้าซีดตัวสั่นหลังชนกำแพง ถ้าเป็นไปได้เขาอยากจะทำเป็นเนื้อเดียวกันกับปูนข้างหลังให้มันรู้แล้วรู้รอดเมื่อรอบกายตอนนี้ มีกลุ่มชายหน้าเหลี่ยมสวมแว่นดำซ้ำยังถือของมีคมสุดอันตรายในมืออีกด้วย

“ให้พวกฉันวิ่งตามจนเหนื่อยเลยนะไอ้หนู”

ชายร่างอ้วนเตี้ยหัวเถิกไปเกินครึ่ง คาบชิการีไว้พูดอย่างหงุดหงิด

“ถ้าเหนื่อยก็ไม่ต้องตามสิ อายุกี่ไม่เหนื่อยกันแล้วนี่”

“แกว่าพวกฉันแก่หรือ ไข่เด็กเปรต!”

ใบหน้าเหี่ยม ๆ ของแต่ละคนซักมีเส้นเลือดปูดโปน

“ปะ... เปล่าสักหน่อย”

ยานุสนึกอยากตบปากตนเองที่ดันพูดออกไปไวกว่า
ความคิดเสียนี้ และมันก็ทำให้เขาอยู่ในสภาพพ่าย่ำแย่งลงไป
อีก

มีดสปาต้าเล่มใหญ่ถูกยื่นมาตะไบหูของเด็กหนุ่ม
ให้เขาสะดุ้งเฮือก

“อายนะ จะทำอะไรนะ”

ยานุสนเย็นสันหลังวาบ

ชายร่างอ้วนขยับยิ้มนำขยะแขยง

“พอแกมันปากแข็ง ทำยังไงก็ไม่ยอมรับทำเดี๋ยว ฐู้
ใหม่ว่ามันทำให้พวกฉันลำบากแค่ไหน”

แล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ยานุสน พนควันชิการ์ใส่

เด็กหนุ่มหันหน้าหนีทั้งจากใบหน้าชวนฝันร้ายและ
จากควันจูนจุมุก (ก็ผมกลายเป็นมะเร็งนี่นา~)

“ถ้ามันยังดิ่งดั้นไม่ยอมรับผิดชอบ ตำรวจต้องสาวมาถึง
ฉันแน่ เพราะงั้นฉันคงต้องขอขึ้นสวนแกสักชิ้นไปให้พ่อของ
แกดูหน่อยละ”

พลางตีดนิ้วเสียดังเป่าะ! มีดเล่มใหญ่ในมือพวก
หน้าเหี่ยมก็ฟันฉับ! เด็กหนุ่มที่ยังตั้งสติไม่ทันจึงหลุดเสียดัง

ร้องดังลั่น

“วู้ากกกก~~~~”

แล้วสติทั้งหมดของยานุสก็ดับไปเพราะความกลัว
ถึงขีดสุด

Ω

ภายในห้องซังเล็ก ๆ ของสน. แห่งหนึ่ง ชายวัย 40 ปี
ถลิ่งตาพาลางกัดฟันกรอดอย่างขมอารมณ์ที่สุด ส่วนพวก
อยู่นอกห้องซังก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มหัวร้ายราวกับปีศาจจาก
นรกก็ไม่ปาน

“นี่แค่เล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าแกยังหัวแข็งยืนกรานว่าถูก
ใส่ร้าย ครั้งหน้ามันจะไม่แค่นี้แน่!”

ชายในห้องซังกำเส้นผมสีน้ำตาลกับโทรศัพท์มือถือ
เครื่องหนึ่งไว้แน่น

“แกทำอะไรลูกฉัน!!”

เขากระแทกเสียงถาม ดวงตาวาวอย่างน่ากลัว

“ก็แค่รับมาดูแลชั่วคราวเท่านั้นเอง”

“แก! ถ้าทำอะไรลูกฉันล่ะก็ ฉันไม่เอาพวกแกไว้แน่!”

เขาแทบจะถล่มลูกกรงออกไปจิกพวกมันเป็นชิ้น ๆ
เสียเดี๋ยวนี้

“จึ๊ ๆ นั่นคือกิริยาที่ควรแสดงต่อหน้าฉันในเวลานี้หรือ?”

ชายร่างอ้วนเตี้ยหัวเถิกแสบเยิ้มข่มขู่ ทำให้คนในห้องขังหน้าซีดจับปลัน

“อะ... อย่าทำอะไรลูกฉันนะ ขอรับรองล่ะ”

“มันขึ้นอยู่กับคำตอบของแกนั่นแหละ”

รอยยิ้มอาบยาพิษของเจ้าหัวเถิกกดดันให้เขาต้องพยักหน้าอย่างจำใจ

“พวกรุ่นฉันจะรอฟังแถลงการณ์จากพวกตำรวจ หวังว่าแกจะไม่ก่อเรื่องโง่ ๆ อีก ไม่งั้นครั้งต่อไป... มันอาจมาเป็นชิ้นใหญ่ ๆ ก็ได้”

“โอ้วเว้ย!!!”

ความคับแค้นใจที่ทำได้แค่ส่งเสียงสบถไม่ได้ทำให้พวกมันสนใจสักนิด

เจ้าตัวอ้วนหัวเถิกหัวเราะอย่างน่าจับฝิ่งแล้วเดินจากไป ปล่อยให้คนหลังซึกงมองเส้นผมสีน้ำตาลด้วยความเป็นห่วงและกังวลใจแทบบ้า

“ยานุส... พ่อจะทำยังไงดี”

มันคงไม่เลวร้ายเท่าไร... ถ้าบริเวณที่เขาถูกเอา
มากองไว้แถมถูกมัดจนกระดูกกระเดี้ยไม่ได้ ไม่มีหนูตัว
ใหญ่วิ่งผ่านไปมา บางตัวหยุดมองเขาราวกับจะถามว่า...
นายคือของที่กินได้ใช่ไหม และยังมีโชคดีที่ไม่มีหนูตัวไหน
แวะมาพิสูจน์

ยานุสอยากร้องไห้ ไม่ใช่เพราะความเสียใจแต่มัน
เจ็บใจต่างหาก เขารู้อยู่แล้วว่า ถ้าโดนจับตัวได้คงต้องลงเอย
แบบนี้

เด็กอายุแค่ 17 อย่างเขา จะเอาอะไรไปสู้พ่อค้า
ยาเสพติดเขี้ยวลากดินพวกนั้นได้เล่า ยานุสยังคิดถึงเจ็บใจ
พอนึกถึงเรื่องเมื่อกลางวัน เขาก็รู้สึกสมเพชตนเองที่ไม่
เอาไหนมากขึ้นไปอีกเป็น 10 เท่า

Ω

พ่อของเขาโดนจับ?... ขนยาเสพติด?... ไม่มีทาง!!!

‘ว่าไงนะครับ พ่อแน่หรือขนยาเสพติด!’

ยานุสตอบโต้ะดังโครมไม่สนใจว่า ตำรวจที่นั่งอยู่ตรง
ข้ามจะมีสีหน้าอย่างไร แต่นั่นก็ทำให้อีกหลายคนบนสถานี
ตำรวจต่างหันมามองอย่างงงงปนสนใจ

‘ใจเย็น ๆ แล้วนั่งลงก่อน’

‘จะให้ใจเย็นอยู่ได้ใจล่ะครับ มันไม่มีทางเป็นไปได้
พ่อของผมไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้เด็ดขาด’

เจ้าตัวส่งเสียงแปดหลอดกระแทกหูชาวบ้านแบบ
ไม่กลัวใครได้ยินทั้งนั้น

‘แต่เราพบผงขาวอัดแท่งภายในถังน้ำมันของรถบรรทุก
คันที่พ่อเธอขับประจำถึงสามสิบกิโลกรัม ซึ่งปริมาณขนาด
นั้น โทษสูงสุดคือประหารชีวิต!’

น้ำเสียงกระด้างกับแววตาที่มองมาราวกับยานุส
เป็นแค่ขยะสังคมจากนายตำรวจ ทีมแทงให้เขาเจ็บปวดใจ
ได้พอ ๆ กับข่าวว่า พ่อของตนถูกจับเพราะชนยาเสพติด
เลยทีเดียวน

‘ผมขอพบพ่อหน่อย’

เด็กหนุ่มหันหน้าหลบสายตาไม่เป็นมิตรนั้น

นายตำรวจพยักหน้าแล้วพาเขาไปยังส่วนของ
ห้องขังผู้ต้องหา

ภายในห้องขังมีชายวัย 40 ปีกำลังนั่งหน้าเคร่งเครียด
อยู่

‘พ่อ!’

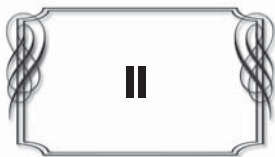
เด็กหนุ่มพุ่งเข้าไปเกาะลูกกรงทันที

‘ยานุส! ลูกมาได้ยังไง’

‘เจ้าพวกนี้บอกว่า พ่อชนยา’

เด็กหนุ่มกุมมือผู้เป็นพ่อแน่น
'พ่อไม่ได้ทำ พ่อไม่รู้จริงๆ ว่ามันไปอยู่ในนั้นได้
ยังไง'
และพ่อยื่นกรรณคำพูดนี้มาตั้งแต่โดนจับได้
'ผมเชื่อพ่อครับ'

ต้องหาทางช่วยพ่อให้ได้!

ยานุสครุ่นคิดจนหัวแทบระเบิด ขณะเดินออกจาก
สถานีตำรวจเพื่อกลับบ้าน เพราะมันแต่จذبกับเรื่องหนึ่ง
ทำให้เขาไม่รู้ตัวเลยว่า ‘ถูกตาม’ จนเขาเดินมาถึงซอยเข้า
บ้าน ซึ่งมันเป็นซอยที่คนไม่พลุกพล่านเท่าไร ยิ่งเลย 2 ทุ่ม
ไปแล้ว มันแทบเรียกได้ว่า... สงัดเขี้ยวล่ะ

ก๊ก ก๊ก

เสียงฝีเท้าเดินเข้าซอยไม่ได้มีแต่ของยานุส เจ้าตัว

จึงชะงักทำเพราะรู้สึกเย็นวาบที่ต้นคอ ครั้นจะหันไปดูก็ถูก
มือใหญ่คว้าเข้าที่ไหล่เสียก่อน

“อ๊ะ!”

เด็กหนุ่มหลุดเสียงออกไปอย่างตกใจ ยิ่งคนจับไหล่
เป็นคนที่เขาไม่รู้จักมาก่อนด้วยแล้ว

“ใครกันนะ?”

“เธอคือลูกชายของ ซีบุต สินะ”

คนถามเสียงเหยิ่มไม่แพ้หน้าตา

ยานุสรู้ด้วยสัญชาตญาณว่า เจ้าคนนี้ได้มาดีแน่
เด็กหนุ่มจึงบอกรับไป

“ไม่ใช่”

เจ้าอ้วนเตี้ยหัวเถิกแต่งตัวตืออย่างกับตัวร้ายในหนัง
เดินออกมาจากเงาเสาไฟแล้วเอารูปไปหนึ่งชิ้นมาดูใกล้ ๆ

“แต่ฉันดูยังไงก็ไม่ใช่เนาะ”

ดวงตาชั่วร้ายหลิวใส่เขาอย่างน่าขนลุก และยานุสร
ก็เริ่มขนคอปองไม่น้อยแล้วด้วย

รูปในมือเจ้าอ้วนเตี้ย คือรูปเขาแน่นอน แต่เด็กหนุ่ม
ก็ยังแกลไปอย่างหน้าด้าน ๆ อีก

“เฮ้ย! ไม่ใช่หรอก คนในรูปนั่นหลอกว่าฉันตั้งเยอะ
หน้าตาก็ดูฉลาดกว่าฉันด้วย ไม่ใช่ฉันแน่ ๆ”

พลงแหละมองไปรอบ ๆ หาหนทางหนี

เจ้าอ้วนก้มดูรูปอย่างพิจารณาจึงเป็นโอกาสให้ยานุส
สมวิญญูณานักวิ่งเท้าสุนัขโกยหน้าตั้งทันที หากแต่วิ่งไป
ได้ไม่ถึง 10 ก้าวก็ต้องล้มกลิ้ง เมื่อมีขาใหญ่ห้อง ๆ ขาข้าง
ยื่นมาขวางทางให้เขาเสยเข้าไปเต็มรัก เห็นข้ามไปกลิ้งคลุก
ฝุ่นแบบไม่ต้องนับรอบกันเลย

“จะไปไหนไอ้หนู ถ้าไม่ใช่... จะหนีทำไม”

เจ้าของขาข้างแสบะยี้มเยาะ

พอกระดกหัวขึ้นมาได้ เด็กหนุ่มก็นึกอยากด่าสัก
100 คำ แต่พอเจอการล้อมกรอบจากพวกหน้าเหลี่ยมโดย
กำเนิดแล้ว เขาก็จ๋องลงไปทันใด...

ฮือ ๆ อย่าเอาหน้ามาชมสิครับ กลัวอะ...

“รู้ไหมว่า คำให้การของพ่อนายกำลังทำให้ฉันลำบาก
สุดสำหรับเลือกรถคันที่ไม่น่าสงสัยแล้วแท้ ๆ ดันถูกจับได้เสีย
อีก”

เจ้าอ้วนกัดฟันกรอด ขาข้างหนึ่งขี้น้อยอย่างหงุดหงิด
“ข้าพ่อแกล้งให้การปฏิเสธแบบหัวชนฝาอีก พวก
ตำรวจมันเลยกลับไปตรวจสอบจุดที่พ่อแกลแวะทุกที่จนได้
ไม่เกินห้าวันต้องรู้แน่ ๆ ว่า ผงขาวพวกนั้นมาจากไหน”

“นี่หมายความว่า เป็นพวกนายเองหรือที่เอายามา
ใส่ในถังน้ำมันรถพ่อฉัน!”

ยานุสทะเล้งพรวดขึ้นจากพื้นมาคว้าคอเจ้าอ้วนอย่าง

ลืมแล้ว

พลั๊ก!

แล้วก็ถูกถีบให้ลงไปนอนซบพื้นได้เร็วทันใจอีกครั้ง

“เออ!! ฉันทันแหละว๊วย เจ้าของยาพวกนั้น แก้วบ้าง
ใหม่ว่าการถูกยึดของไป ทำให้ฉันขาดทุนเท่าไร?”

มันถลิ่งตาแทบหลุดใส่เด็กหนุ่ม

“สมน้ำหน้า~”

ถึงยานุสจะกลัวเจ้าพวกนี้ แต่ยังคงกล้าที่จะได้กลับ
เจ็บ ๆ เหมือนกัน

“ปากดี!!!”

เจ้าอ้วนกัดฟันกรอด...

“สงสัยฉันคงต้องขอขึ้นส่วนดี ๆ ของแกไปให้เจ้า
ซึบตุ้จู้จี้ใช้ปากให้ดีกว่านี้บ้างแล้ว”

ชายหน้าเหลี่ยมคนหนึ่งหยิบมีดออกมา ความคมควาว
ยามสะท้อนแสงไฟส่องทางทำเอาเลือดในกายเด็กหนุ่ม
แทบเป็นน้ำแข็ง เจ้าพวกนี้ช่างรอบคอบนักที่ไม่ใช้ปืน เพราะ
มันจะเกิดเสียงให้คนสงสัยจนออกมาดูได้ แค่อาวุธแบบนี้ก็
ทำให้นานุสกลัวจนตัวสั่นแล้ว

“เฮานี้วมือหรือใบหูดีล่ะ~”

ไต่ยีนแค้นนั้นยานุสก็คิดว่ากระเป๋านักเรียนของตนซึ่ง
บังเอิญตกอยู่ใกล้มือพอดี ฟาดเข้าเต็มหน้าแข่งพวกหน้า

เหยี่ยม เพราะกระเป่าเป็นหนังเทียมแบบแข็ง เลยทำให้พวก
ที่โดนพาดร้องลั่นพร้อมกระโดดโหยงกันทั่วหน้า จากนั้น
เด็กหนุ่มก็อาศัยช่องว่างนี้โกยไม่เหลียวหลัง จนไปจบลงที่
กองขยะและสำนักงานซื้อฟิล์มนั้นได้อย่างน่าอนาถ

Ω

จืด~ จืด~

“โอ๊ย! เจ็บนะ ใส้หนูบ้า ฉันไม่ใช่อาหารของพวก
แกนะว๊อย!”

ยานุสกลิ่งหนีฝูงหนูพร้อมโวยวายเสียงดังลั่น

การโวยวายของเขาไม่ได้ทำให้ฝูงหนูล่าถอย แต่
ครู่เดียวจากหนูสามสี่ตัวก็เพิ่มจำนวนจนน่าจะเกินร้อยไป
ไกล มันยิ่งทำให้สติของยานุสกลิ่งแจ่มกลับบ้านไปก่อนตัว
ทันที

“ไม่นะ อย่าเข้ามานะว๊วย”

ยิ่งสบตากับพวกมัน เขาก็ยิ่งสยอง

“ใครก็ได้ ช่วยด้วย! ช่วยผมที!”

ถึงจะตะโกนออกไปสุดเสียง แต่เด็กหนุ่มรู้ดีว่า ใน
โกดังร้างแบบนี้ใครจะมาช่วยเขาได้ ถึงกระนั้นก็ขอตะโกน
หน่อยเถอะ เผื่อเขาจะมีโชคเหลืออยู่บ้าง

ฝูงหนูพุ่งเข้าใส่อย่างหิวกระหาย ด้วยความกลัว ยานุสจึงกลิ้งตัวต่อไปอย่างไร ในเมื่อเขาถูกมัดไว้ไม่ต่างจากเหมมส์ก่อก่อนนี้มา มันก็ทำได้แค่นี้แหละ

แต่การกลิ้งเร็ว ๆ แบบนี้ทำให้เขาตาลายและกำหนดทิศทางไม่ได้ พอคิดจะหยุดเพราะเห็นสิ่งของกองหนึ่งก็ไม่ทันเสียแล้ว

สิ่งกะสีเก๋ที่ตั้งซ้อนกันอยู่บนพื้นหลายสิบแผ่น คือจุดที่ยานุสพุ่งเข้าใส่เต็มรัก ถ้าไม่มีเชือกที่ทำให้เขาเป็นเหมมอยู่ละก็ เขาคงขาดเป็นชิ้น ๆ ให้พวกหนูได้จัดปาร์ตี้ในคืนนี้ได้ไม่พลาดแน่

“นี่กว่าตายซะแล้ว... โชคดีเป็นบ้าเลย”

เจ้าตัวน้ำตาคลอ แม้จะได้แผลบาดเล็กน้อยแต่เชือกที่มัดอยู่ก็ขาดหมดแล้ว

ยานุสไม่มีเวลานอนทำใจนานนัก เมื่อฝูงหนูยังไม่ตัดใจจากอาหารจานเด็ดนี้ เด็กหนุ่มมองเห็นประตูเก่า ๆ อยู่ไกลลิบ เขารีบสปริงตัวขึ้นจากพื้นแล้ววิ่งเต็มฝีเท้า ไม่คิดด้วยว่าจะวิ่งไปไหน ขอแค่ให้ห่างจากที่นี่ได้เป็นพอ

กระตุเก่า ๆ ถูกถีบเต็มแรงให้เปิดออกไปกระแทกบางอย่างด้านนอกเสียงดัง

ปัง!!

“เฮ้ย! มันหลุดออกมาได้ยังไงวะ”

หนึ่งในคนเฝ้าอยู่ด้านนอกตกใจไม่น้อย ที่อยู่ ๆ ยานุสก็ผลัดประตูออกมากระแทกอีกคนที่เฝ้าอยู่ด้วยกันแล้ววิ่งหนีไป

“หยุดนะเว้ย! ไล่เด็กเปรต”

เพราะเพื่อนสลบไปแล้ว ตนเองเลยต้องไล่กวดยานุสคนเดียว

เด็กหนุ่มไม่รู้ว่าบริเวณนี้คือที่ไหน และไม่รู้ว่าจะไปที่ใดจึงจะรอดพ้นเงื้อมมือพวกวายร้ายได้ ในใจเด็กหนุ่มนึกถึงสถานที่ต่าง ๆ

กลับบ้านตอนนี้คงไม่ปลอดภัยแน่ บ้านเพื่อนก็ไม่ได้ โรงเรียนก็ไม่ดี โรงพักล่ะ?... เอ~ ทำไมจู้ ๆ ชื่อสำนักงานพิทักษ์นั้นถึงผุดขึ้นมาในหัวได้ล่ะ...

อาจจะเพราะนึกถึงสำนักงานนั้นหรือไม่รู้ เหตุการณ์เดจาวูจึงเกิดขึ้นเมื่อ... ยานุสวิ่งเลี้ยวตรงทางแยก และชนโครมเข้ากับถังขยะให้มันกระเด็นหรือหล่นลงมาทับเขาอีกจนได้... เหมือนคราวกับก่อนไม่มีผิด! เจ้าตัวครางหงิง ๆ รู้สึกคุ่น ๆ โหม และเดี๋ยวก็จะตามมาด้วยเสียงถาตามอย่างห่วยใย นั่นไงล่ะ...

“เป็นอะไรมากหรือเปล่าจ๊ะ”

แต่ไม่ใช่เสียงผู้ชายนี่~ เมื่อยานุสเงยขึ้น หลิงคนนั้นก็ยิ้มให้ เขารู้สึกคุ่นหน้าเธอไม่น้อย

“เอ? เธอ... เด็กที่เฮนเกลพามาสำนักงานเมื่อหัวค่ำ
นี่นา”

เขาจำได้แล้ว เธอคือคนที่เขาเกือบชนตอนกำลังจะ
ออกจากสำนักงาน ถ้าเธออยู่ที่นี้ก็หมายความว่า แถวนี่ไม่
ไกลจากสำนักงานนำส่งความช่วยเหลืออะไรนั้น... แต่เด็กขนาดนี้
น่าจะกำลังกลับบ้านมากกว่า

“นั่น! เธอบาดเจ็บี่นา”

เธอช่วยพยุงเด็กหนุ่มขึ้นมา

“มากับฉันก่อนเถอะ”

ยานุสยอมตามเธอไปอย่างว่าง่าย เพราะเจ้าตัวทั้ง
เจ็บ ทั้งจุก ทั้งเหนื่อย จนไม่มีแรงขัดขืนแล้ว หากแต่พอเลี้ยว
ออกมาอีกมุมหนึ่งเขาก็ต้องแปลกใจ เมื่อป้ายสำนักงานนำ
ส่งความช่วยเหลือเด่นหราอยู่อีกฟากถนน

เป็นไปได้ยังไง!! ตอนที่ถูกเจ้าพวกนั้นจับตัวไป จำ
ได้ว่ารถของพวกมันวิ่งนานมาก กว่าเจ้าเขาไปโยนใส่
โกดังเก่า ๆ โกลขนาดนั้นเขาไม่น่าจะวิ่งกลับมาได้เลยนี่นา

“เฮนเกลคะ! ช่วยมาดูเด็กคนนี้น้อย”

“อะไรครับมิเรียม”

เฮนเกลเดินลงมาดูเมื่อได้ยินเสียงรื้อนรอนของมิเรียม
แล้วก็ต้องแปลกใจ

“ยานุส?”

Ω

เป็นครั้งที่ 2 แล้วที่เฮนเกลทำแผลให้เด็กหนุ่ม พอเรียบร้อยดีมีริ้วมก็เอาโกโก้ร้อนมาให้ ซึ่งเด็กหนุ่มกล่าวขอบคุณก่อนจะรับมาจิบ แล้วก็ฟันพรวดออกมาทันทีเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นศพสด เฮ้ย! เจ้าของสถานที่ซึ่งยังอยู่ในสภาพห่อเสื่อ และปิดหน้าด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ ดึก ๆ ดื่น ๆ แบบนี้มันหลอนได้ใจจริง ๆ

“ยังไม่ชินหรือครับ”

เจอครั้งที่ 2 เนี่ยนะจะให้ชิน พุดเหมือนง่ายนะครับ คุณลุงหน้าอ่อน

“ว่าแต่ถึงชยะไม่ใช่สิ่งที่น่าใช้ซ้อมการพุ่งชนเลยนะ เธอมีความแค้นอะไรกับพวกชยะหรือเปล่า?”

โกโก้ก็ถูกฟันออกไปด้วยสภาพเจ้าของสำนักงานชื่อพิลึก อีกอีกก็สำคัญเพราะคำพูดของลูกจ้างในสำนักงานอีก... ตกลงโกโก้แก้วนี้เขาจะได้กินไหมเนี่ย~

“ผมไม่ได้มีความแค้นกับพวกชยะ และไม่ได้ซ้อมการพุ่งชนด้วย!”

“ตอนเจอครั้งแรกเธอก็ซัดเข้าไปเต็มรักนี่นา คราวนี้ภรรยาของฉันก็เก็บเธอมาแบบเดิมด้วยไม่ใช่หรือ”

อีกที่ 3 แทะพุ่งออกมาทางจมูก

“พี่สาวคนนี้เป็นภรรยาคุณหรือ?”

“ใช่สิ” เฮนเกลว่าพลางส่งยิ้มให้มิเรียม

“มีเมียเด็กหรือ”

ฝีมือจริง ๆ คว้าลุง ผมละนับถือ

“อู๊ย ฉันไม่เด็กแล้วนะจ๊ะ อายุก็ไล่ ๆ กับเฮนเกล
นั่นแหละ”

มิเรียมยิ้มหวาน แต่ยานุสอ้าปากค้างไปแล้ว

ที่นั่นมันแหล่งรวมอะไรกันแน่ ทั้งนายจ้างห่อเสื่อ
เหล่าลูกจ้างหน้าเด็ก... ฮือ ๆ อิจฉา

“ติกปานี่แล้ว คนที่บ้านคงเป็นห้วงแล้วละ ฉันจะ
ไปส่งให้ละกัน”

เฮนเกลเหลือบมองนาฬิกา

“ถ้าลุงจะไปส่งละก็ ผมขอเป็นสถานีตำรวจดีกว่า”

ใช่แล้ว เขาต้องไปให้พ่อเห็นว่ายังปลอดภัยดี จะได้
ไม่ทำตามที่พวกชั่วนั้นต้องการ

“สถานีตำรวจ... ทำไมละหรือเธอไปมีเรื่องกับใคร
มา”

เฮนเกลนั่งลงตรงหน้าเด็กหนุ่มแล้วมองด้วยสายตา
อ่อนโยนปนห่วงใย ซึ่งยานุสรับรู้ได้

ถึงชายผู้นี้จะเป็นคนแปลกหน้าแต่ก็ช่วยเขาไว้ 2
ครั้งแล้ว และถึงที่นี้จะดูแปลก ๆ ในความรู้สึกของเขา แต่

ยานุสกลับรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ในสถานที่แห่งนี้ กอปรกับ
ความเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ เมื่อเจอมือที่หยิบยื่นความ
ห่วงใยมาให้ เด็กหนุ่มก็ขอคว้าไว้ก่อนล่ะ เพราะเวลานี้เขา
ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครเหมือนกัน

ยานุสจึงเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เฮนเกลฟัง

เริ่มตั้งแต่... ครอบครัวของเขาไม่ได้มีเงินมากนัก

แม่จึงตัดสินใจไปทำงานเป็นแม่บ้านที่มาเลเซียนาน ๆ จะ
กลับมาสักครั้ง ส่วนพ่อทำงานขับรถบรรทุก 6 ล้อให้กับ
บริษัทขนส่งแห่งหนึ่ง แต่เมื่อไม่กี่วันก่อนพ่อของเขาถูกจับ
ในข้อหาขนยาเสพติด และก็มีกลุ่มคนนำกล้วมาจับตัวเขา
เพื่อใช้ข่มขู่ให้พ่อยอมรับความผิดทั้งหมด ที่เขาหนีมาได้
เพราะโชคช่วยแท้ ๆ

“เธอควรไปให้คุณพ่อเห็นหน้าก่อนจริง ๆ นั่นล่ะ
เดี๋ยวฉันขับรถไปส่งเอง มิเรียม... คุณรออยู่ที่นั่นนะ”

“ค่ะ”

มิเรียมพยักหน้าแล้วยื่นมือไปลูบหลังยานุส

“ไม่เป็นไรนะ ตำรวจต้องจับพวกค้ายาตัวจริงได้แน่
ไม่ต้องกังวลนะจ๊ะ”

ยานุสใจชื้นขึ้นมากโขที่มีคนเชื่อคำพูดของเขาและ
เชื่อว่าพ่อบริสุทธิ์

Ω

แต่เรื่องมันไม่ง่ายอย่างที่เด็กหนุ่มคิด แค้ขับรถออกมาเพียงนิดเดียว รถของเฮนเกลก็ถูกขวางทางและถูกพวกหน้าเดิมจับตัวไปอีกครั้ง

โกดังแห่งใหม่เต็มไปด้วยวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ตั้งอยู่แน่นขนัด ยานูสกับเฮนเกลถูกโยนเข้าไปด้านในสุด ความเหี้ยมของเจ้าอ้วนเตี้ยหัวเถิกดูสยงกว่าเดิมหลายเท่านัก คาดว่ามันคงโกรธที่ยานูสทำให้มันต้องออกแรงละลายห่วงยางส่วนตัวไปเกือบนิ้วครึ่ง

“อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ใช่ไหม ถ้าขึ้นทำแบบคราวก่อนอีกละก็ บอกลาซาทั้งสองของแกได้เลย”

เมื่อชมชูยานูสให้จ้อยเป็นลูกหมาถูกแกลั่งเรียบร้อย ก็หันไปตะคอกใส่ลูกน้องเป็นรายต่อไป

“แล้วนี่ทางตำรวจยังไม่มาจับตัวอีกหรือวะ!”

“ยังเลยครับนาย”

“แค่เส้นผม คงไม่ช่วยกระตุ้นสินะ”

สายตาเหี้ยมปรายไปทางเด็กหนุ่มให้สะท้านเฮือก

“เอาขาส่งไปให้มันสักข้างท่าจะดี...”

ยานูสหน้าซีดปากลิ้น ธิบขยับให้ห่างพวกน่ากลัว แต่ก็ไปไหนไม่ได้ รอบด้านมีพวกหน้าโหดยืนกันเกลื่อน

“ผมว่าไม่ดีหรอกครับ คงไม่ง่ายถ้าจะเอาทุกคนทั้ง
ขาเข้าไปในโรงพัก กล้องวงจรปิดเดี๋ยวนี้จับภาพได้ชัดเจน
นะครับ”

ชายผู้ถูกลากตัวมาพร้อมกับยานุส แสดงความเห็น
อย่างใจเย็นในคดีสถานการณ์เหลือเกิน

“เออ~ จริงของมัน ของชิ้นใหญ่แอบเอาเข้าไปยาก
เสียด้วย”

แต่ละคนต่างพยักหน้าเห็นด้วย ไม่เว้นแม้แต่ยานุส

“เฮ้ย! ใครให้แกออกความเห็นพะ?”

หัวหน้าตัวอ้วนตวาดลั่นหลังจากผลอเออออห่อหมก
ไปกับใครไม่รู้

“เห็นท่าทางคิดมาก เตียวผมที่เหลืออยู่น้อยนิดมัน
จะร่วงหมด เลยออกความคิดเห็นให้ไงครับ นี่ผมหวังดีนะ”

เฮนเกลยิ้มราวกับนักบุญมาโปรด

แต่ขอโทษ... เจ้าอ้วนกับลูกน้องแทบกายของเก่า
ด้วยความเสียน

“เอ่อ... แล้วจะเอาไปกับเจ้านี่ดีครับหัวหน้า”

พลางชี้หน้าเฮนเกลเหมือนเขาเป็นสิ่งที่ของเกะกะ
สายตา

“ให้เรื่องเจียบก่อน พวกแกก็เอาไปทำแบบเดิมซะ”

“แบบเดิม แบบไหนหรือครับ?”

เฮนเกลเห็นสีหน้าคนที่สั่งกับลูกน้องแล้วชักเสียวสันหลังวาบ ๆ พิกล

หนึ่งในลูกน้องหน้ามหาโจรหัวเราะเสียงเย็น แล้วก้มหน้าลงมาใกล้เฮนเกลแบบจะจับจุมุกกันได้

“ก็นั่งยาง ไม่ก็บิดผสมปูน หรือแยกส่วนเลี้ยงสัตว์ เลื่อยคลานังละ”

พูดกลางไปรยยิ้มเหย้ม เหมาะสมกับใบหน้ายิ่งนัก คำขู่ถึงชีวิตของพวกมันไม่ได้ทำให้เฮนเกลมีปฏิกิริยาเท่าไร แต่ยานุสนี่สิจะร้องให้อยู่รวมร่อ สุดท้ายน้ำตาก็ร่วงลงมา เพราะความหวาดกลัวจนได้

“ยานุส”

เห็นแล้วเฮนเกลก็ได้แต่ส่งสารเด็กน้อยตาดำ ๆ

“โอ้ ๆ กลัวหรือไอ้หนู ไม่ต้องกลัวไปหรอก เดี่ยวเรื่องเจียบก็จะได้เลิกกลัวไปตลอดชีวิตเลย”

ลูกน้องโอดได้ไม่แพ้ลูกพี่ สมกับเป็นสายพันธุ์เดียวกันที่สุด

“ทำไมกัน... ทำไมผมกับพ่อต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย พ่อผมทำอะไรผิดหรือ ถึงต้องถูกไอ้พวกคนชั่วใส่ร้ายเอาแบบนี้!”

“อ้าว! พุดให้มันดีหน่อยไอ้เด็กเปรต หรืออยากให้เลาะฟันไปฝากพ่อแกแทนละ”

“คุณเฮนเกล คุณทำงานที่สำนักงานนำส่งความช่วยเหลือ
ฉันก็เอามันมาส่งให้เจ้าพวกนี้บ้างสิ เอาให้ช่วยจนไม่อยาก
อยู่เป็นคนอีกต่อไปเลย เอาสิ! ทำงานของคุณสิ!”

ยานุสตะโกนออกไปสุดเสียง ทั้งโกรธ ทั้งเจ็บใจ ทั้ง
พาล และทั้งที่ไม่ได้เชื่อเลยสักนิดว่า เฮนเกลจะทำอย่างที่
ตนต้องการได้

“เมื่อกี้แกว่าไงนะไอ้เด็กเปรต”

เจ้าหัวหน้าอ้วนเตี้ยเถิก ยกมือคะนุพลางส่งสีหน้า
ฉงน

“ยานุสบอกว่า... ให้นำส่งความช่วยเหลือส่งถึงพวกคุณ
แบบให้ไม่อยากอยู่เป็นคนต่อไปเลยนะครับ”

เฮนเกลตอบให้อย่างชัดถ้อยชัดคำ พร้อมไปรยยิ้ม
นักบุญ (อีกครั้ง)

อึ้งกันไปราว ๆ หนึ่งนาทีอ้วนหน้า เพราะตามมุกลุง
หน้าอ้วนไม่ทัน

“ไอ้หนูนั่นกลัวจนสติแตกไปแล้วก็เข้าใจอยู่ แต่แก
มันไม่เต็มตั้งแต่แรกละสิ”

“ผมครบดีครับ อาจมีเกินเล็กน้อยแต่รับรองว่าไม่
ขาดแน่นอน”

รอยยิ้มนักบุญยังคงไม่จางหายไปจากใบหน้าเฮนเกล
เจ้าอ้วนหัวเถิกถอนใจเฮือกแล้วหยิบบรูชีขึ้นมาจูด

“ฉันไม่ชอบพวกเพื่อเจ้จ๊ะ เขามันไปก่อนเลย”

ความโหดเหี้ยมในน้ำเสียงทำเอายานุสติหายวาบ

“คุณเฮนเกล!”

เขาไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องเป็นแบบนี้ ไม่อยากให้ใครต้อง
มาเดือดร้อนเพราะเขาเลย...

ตึง!!

ฟ้าติดหลังคาแผ่นใหญ่ตกลงมาคั่นกลางระหว่าง
เฮนเกลกับพวกวายร้ายพอดี แล้วตามมาด้วยร่างสูงโปร่ง
ในชุดสูทสีเทาที่ทิ้งตัวลงมายืนบนฟ้าแผ่นนั้นได้อย่างสง่างาม

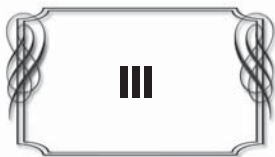
“คุณเดอริกซ์”

เฮนเกลยิ้มอย่างยินดี

“ให้ส่งความช่วยเหลือแบบที่ทำให้เจ้าพวกนี้ไม่อยากอยู่
เป็นคนอีกต่อไปเลยหรือ นิสัยแรงเหมือนกันนี่เจ้าเบ็ยก”

น้ำเสียงทุ้มต่ำไพเราะแต่แฝงความกดดันน่าดู แผ่น
หลังกว้างซึ่งมีเส้นผมสีเทาดำยาวถึงกลางหลัง ยิ่งทำให้
รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของบุรุษตรงหน้า จนเด็กหนุ่มขนลุก
ไปทั้งร่าง แต่ยานุสติกลับจ้องมองใครที่เขาไม่รู้จักคนนั้นอย่าง
ไม่วางตา...

โกดิงอันเป็นที่ซ่อนจากสายตาดำรวจยากต่อการค้นหา กลับมีใครไม่รู้บุกเข้ามาถึงด้านได้ในโดยไม่มีใครสักคนรู้ตัว จนกระทั่งเจ้าตัวออกมายืนประจันหน้าอย่างตอนนี้

“เฮ้ย! เข้ามาได้ยังไงวะ!?”

เจ้าหัวล้านอ้วนตั้ยเบิกตากว้างแทบถลนเมื่ออยู่ ๆ ก็มีใครไม่รู้ถล่มหลังคาโกดิงของเขา แล้วลงมายืนได้อย่างสง่างาม

“กระโดดลงมาจากข้างบนไง เห็น ๆ อยู่เมื่อกี้ ออย่า

ความจำสั้นลิเจ้าตอม่อสะพาน! อ้วน! เตี้ย! หัวเด็ก!”

ข้ายังเหยียบปมด้อยคนอื่นได้หน้าตาเฉยอีกต่างหาก

“แก!!!”

ใบหน้าเจ้าเตี้ยขึ้นสีแดงจัดด้วยความโกรธตันที่

“นายคงจะเป็นหัวหน้าแก๊งที่ชื่อหมูในอวย เอ๊ย!

ไม่ใช่สิ... แก๊งหมูดูด (พะยูน) เอ~ ไม่น่าใช่... อ้อ~~ มัน
ต้องเป็นหมูสนามสินะ”

ชายผมสีเทาดำตบมือแปะเมื่อคิดว่าตนเองเรียกชื่อ
ถูกเสียที

“หมูบ้าอะไรของแก ชื่อของฉันคือ มูรอม ้วย ไ้มั่ว!”

เจ้าอ้วนเตี้ยแทบจะพุ่งเข้าไปตะโกนขำหุชายผมสี
เทาดำ ถ้าไม่ติดว่าอีกฝ่ายตัวสูงเป็นเสาไฟฟ้านะ

“อ้าวเหรอ~”

แต่อีกฝ่ายตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

“มูรอม ถูกต้องนะ”

“ฉันไม่สนหรอกว่าแกเข้ามาได้อย่างไร แต่คนที่เห็น
ของภายในโกดังนี้แล้ว มันไม่มีสิทธิ์เห็นวันพรุ่งนี้อีกต่อไป
ยกเว้นไอ้เด็กนั่น! นอกนั้นเก็บมันซะ!”

มูรอมสะบัดมือไปด้านหลัง เหล่าลูกน้องจัดปืนพก
ออกมาหันไปทางชายแปลกหน้าอย่างพร้อมเพรียง

“อายนะ!”

ยานุสรณ์ออกไปอย่างตกใจและหวาดกลัวมากกว่า
เมื่อครู

หากแต่คนถูกป็นหลายกระบอกจ่อกลับพูดเนิบนาบ
สบาย ๆ แบบผิดสถานการณ์ที่สุด ๆ เสียนี้

“ไม่สนใจว่าฉันเป็นใครจริงหรือ? มูรอม”

“ฉันไม่สนพวกที่จะกลายเป็นผีในไม่กี่นาทีนี้หรอก
เว้ย”

มูรอมย้าซัด ๆ แถมด้วยสัญญาญคว่าหัวแม่มือลง
คนแปลกหน้าถอนใจเฮือกใหญ่แล้วหันไปหาเฮนเกล

“โดนเมินแบบนี้ทำเอาเจ็บปวดเล็ก ๆ นะ”

“มีใครบ้างในโลกนี้ที่จะไม่เมินคุณล่ะครับ มีแต่จะ
ร้องยี้~ ช่วยไปห่าง ๆ ทั้งนั้นแหละครับ”

เฮนเกลเองก็พูดแบบไม่รักษาน้ำใจเช่นกัน แต่เจ้าตัว
กลับพยักหน้าเห็นด้วยอีกนั่นะ

“จริงด้วย ถ้าได้เจอฉันแล้วกระตือกระตือพุ่งเข้าใส่
แบบนี้คงบ้าได้ที่แล้วล่ะ”

ยานุสรณ์เริ่มจะเอือเล็ก ๆ กับพ่อคุณผมสี่เทาดำจริง ๆ
ทั้งที่โดนป็นจ่ออยู่ยังมีแกใจหันมาคุยไร้สาระกับเฮนเกลได้
ราวกับคนที่รู้จักกันดี แต่เดี๋ยวนะ... ร่องเท่านั้นมันคูน ๆ
แฮะ

“เฮ้ย! นายคือคนที่นอนห่อเสื่ออยู่ในสำนักงานนำ

ส่งความช่วยเหลือนี้มา”

เตอร์กีซยิ้มพราวตอบกลับเด็กหนุ่ม

“จำได้ด้วยหรือ?”

ยานุสตาค้างไปเลยเมื่อเห็นใบหน้าสวยราวกับไม่ใช่มนุษย์ของเตอร์กีซ จนแผลหน้าแดงนิดหน่อย กอปรกับรูปร่างสูงโปร่ง และเสื้อผ้าแบรนด์เนมที่สวมใส่ ยิ่งทำให้เขามองดูเหมือนมีประกายระยิบระยับจาง ๆ อยู่รอบตัว

“เฮ้ย! ใช้น้ำสวย คิดว่าแกลิ่งทำเหม็นแล้วจะรอดลูกป็นหรือไงวะ”

ทั้งที่มูรอมแสดงความเหี้ยมออกมาแบบใครเห็นเป็นเข่าอ่อน แต่หนุ่มหน้าสวยกลับไม่รู้สึกละอะไรเลย

“ใครบอกว่าฉันไม่สนใจนายละ นายนะถูกฉัน ‘ลือ’ กเป้าหมาย’ ไว้แล้วต่างหาก”

“พูดบ้าอะไรของแก”

ชายผมสีเทาดำสะบัดมือเร็ว ๆ ครั้งหนึ่ง

“นำส่ง”

Ω

ยานุสตาคิดว่าตนเองเห็นวงแหวนแสงสีทองสว่างขึ้นมาแวบหนึ่ง ตามมาด้วยเสียงป็นดังสนั่น หากแต่ก่อนยัง

กลับมีหนูตัวหนึ่งวิ่งผ่านหน้ามูรอม ทำให้เขาตกใจจนผละไปชนลูกน้องคนหนึ่งเข้า ปีนในมือเจ้านั้นเปลี่ยนทิศ กระสุนที่พุ่งออกไปจึงกระทบเข้ากับกระสุนของอีกคน เกิดการสะท้อนและหักเหไปกระทบกระสุนนัดอื่น ๆ แบบลูกโซ่

กระสุนทั้งหมดจึงแฉลบผ่านทั้งสามไปแบบไม่ก่อให้เกิดริ้วรอยใด ๆ ต่อพวกเขาสักนิด

“มันเป็นไปได้ยังไงวะ!”

มูรอมกับเหล่าลูกน้องหน้าโหดตาแทบถลนออกนอกเบ้า เป็นครั้งที่เท่าไรของวันแล้วก็ไม่รู้

ชายหน้าสวยแค่ยืนเฉย ๆ กระสุนทั้งหมดก็หักหลบไปหมด เหมือนมันไม่อยากจะเข้ามามีริ้วรอย

“อะไรกัน! มันเกิดอะไรขึ้นกัน เมื่อกี้พวกนั้นยิงออกมาจริง ๆ นี่นา”

ยานุสเองก็งงไม่แพ้พวกมูรอม แต่เฮนเกลกลับมีสีหน้าเรียบเฉยมากกว่ากับสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติ

“ไม่ว่าแกจะมีกลอะไร ก็ให้มันรู้ไปสิว่าจะสู้กระสุนปืนได้”

หลังจากตั้งสติได้มูรอมก็ส่งลูกน้องอีกครั้ง

กระสุนระลอกสองมามากกว่าเดิม เพราะการสับไกรัวของพวกลูกน้อง การหักเหเกิดขึ้นอีกครั้งพร้อมกับไฟทั้งโกดังที่ดับลง

“ใครปิดไฟวะ!!!”

ทุกคนได้ยินเหมือนเสียงโลหะกระทบกันไปมาดังรอบ ๆ ตัวจึงไม่กล้าขยับไปจากจุดที่ยืนอยู่ เพราะกลัวจะโดนกระสุนที่เพิ่งยิงออกไปไม่ยั้งเมื่อครู่มาเก็บไว้ในตัวอย่างไม่ตั้งใจ

“มันเกิดอะไรขึ้นกันนี่”

เด็กหนุ่มงงไปหมดแล้ว

“ไม่ต้องกังวลครับยานุส นั่งเฉย ๆ อยู่ตรงนี้แหละครับ”

เฮนเกลบอกเด็กหนุ่มเบา ๆ ท่ามกลางความมืดที่มองไม่เห็นอะไร

“ไปหาไฟฉายมาสิไอ้พวกโง่ เดี่ยวพวกมันก็หนีไปหมดพอดี”

“แต่เจ้านาย... มันมืดมองไม่เห็นอะไรเลยนะครับ”

แค่ขยับนิดเดียวเจ้าคนที่พูดก็ชนเข้ากับบางอย่างจนล้มกลิ้งไปกระแทกโครมใหญ่กับสิ่งของต่าง ๆ ก่อนจะได้ยินเสียงเหมือนของหนัก ๆ ล้มมาทับให้อีกที่ ไม่ต้องกังวลว่าเจ้านั้นจะลุกขึ้นมาโวยวายอะไรอีก

“ไม่ต้องรีบร้อนหรอก... ฉันไม่หนีไปไหนทั้งนั้น เพราะฉันชอบอยู่ดูผลงานของตนเองไม่น้อยเลยล่ะ เมื่อกี้จะเอาไฟสินะ ได้ตามต้องการ”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มนั้นฟังแล้วใจลั่นพิกุล

ผลจากกระสุนที่แลลปไปมา มีอยู่หนึ่งนัดที่พุ่งเข้าไปใส่
แผงวงจรไฟฟ้า อีกหนึ่งนัดตัดสายไฟขาดห้อยร่องแร่งก่อน
จะสะบัดไปยังแผงวงจร และอีกนัดทะลุเข้าไปในระบบ
อิเล็กทรอนิกส์ขนาดใหญ่ซึ่งควบคุมทุกอย่างในโกดังแห่งนี้
ส่งผลให้เกิดระเบิด ไฟลุกท่วมและส่งลูกไฟออกมารอบทิศ

แสงที่สว่างเจิดจ้าขึ้นทำให้ยานุสตาพว้า แต่ท่ามกลาง
แสงเหล่านั้นเขามองเห็นชายหนุ่มผมสีเทาดำเรื่องรองด้วย
รัศมีสีทองรอบกาย หากแต่เมื่อกะพริบตามันกลับกลายเป็น
เป็นแสงเจิดจ้าจากกองเพลิงเสียนี้

โอ้... หลงมองว่าศักดิ์สิทธิ์ไปแวบหนึ่งได้ไงนะ

“ช่วยกันดับไฟก่อนเร็ว! โอ๊ย! ของของฉันไหม้หมด
แล้ว!”

มูรอมสั่งเสียงหลงแข่งกับเพลิงซึ่งลุกไหม้อย่างรวดเร็ว
“เปล่าประโยชน์น่า เจ้าจะไม่เหลืออะไรทั้งนั้นนอกจาก
ตัวไลน์ ๆ นั้น”

คนพูดปรียะยิ้มสะใจเสียเต็มประดาส่งให้มูรอม

“แก~ แกทำอะไรโรงงานของฉัน... วางระเบิดหรือ?”

“ที่มันระเบิดก็เพราะฝีมือยิงปืนที่ไม่เอาไหนของ
พวกนายเองนะ ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย”

ตัวต้นเหตุให้ชาวบ้านจัดปืนมาระเบิดโกดังพูดอย่าง

ลอยหน้าลอยตา

มูรอมโกรธจนแทบไล่ชีวิตที่ตนเองโดนเล่นงานเสียขนาดนี้ เจ้าตัวคิดว่าปีนกลมากะจะยิงชายหนุ่มให้พูนเป็นรังผึ้ง แต่อยู่ ๆ จุดที่ไฟลุกไหม้ก็ระเบิดออกมา มูรอมต้องรีบวิ่งหนีไม่ทันเขาคงโดนอย่างสดกอนใครแน่

อุปกรณ์ส่วนใหญ่ในโกดังไม่ได้ทำจากวัสดุไวไฟก็จริง แต่ในโกดังแห่งนี้ยังมีถังน้ำมัน พลาสติก ผงแป้งจำนวนมาก ซึ่งถ้าฟุ้งออกมามันจะกลายเป็นระเบิดฝุ่นชั้นดีเลยละ และในเวลานี้ลูกไฟมากมายก็พร้อมเข้าไปทักทายและสร้างระเบิดฝุ่นของสูงท่วมหัวแล้วด้วย

ยานุสยกสองมือกุมแก้ว ตาโตแทบถลน มูรอมน้ำตาแตกยกสองมือท่วมหัวปากอ้ากว้างแทบกลืนแสงโมได้ทั้งลูกได้ เหล่าลูกน้องหน้ามหาโจรตาเหลือกอ้าปากค้างน้ำตาแตกเป็นน้ำตก และแล้วมันก็...

ตูม!!!

“โรงงานของข้านน~~~~”

มูรอมแหกปากลั่นก่อนจะล้มกลิ้งไปสปีดลบจากแรงระเบิด

แรงอัดอันรุนแรงส่งเศษเหล็กหลายชิ้นให้กระเด็นขึ้นไปกระแทกโครงเหล็กบนหลังคาบ้าง ข้าวของอุปกรณ์ต่าง ๆ บ้าง ทำให้เกิดการระเบิดถล่มหลายมากขึ้นไปอีก